Malá morská panna

Ďaleko v mori, na najhlbšom mieste, stojí zámok morského kráľa. Kráľ mal šesť krásnych dcér, ale najmladšia bola zo všetkých najkrajšia. Zakiaľ sa jej sestry všelijako zabávali, ona bola tichá a zádumčivá a jej myšlienky neustále prebývali blízko sveta tam hore, kde svietilo slnko a kde žili ľudia.

Každá z dcér dostala ku svojim pätnástym narodeninám povolenie vynoriť sa z mora a za mesačného svitu sa pozrieť do sveta ľudí. Každý rok smela ísť nahor jedna sestra, pretože jedna vždy bola o rok mladšia, než druhá. Najmladšia však mala v sebe najväčšiu túžbu a napriek tomu musela čakať rok po roku, kým prišiel na ňu rad. Sestry rozprávali o mnohých podivuhodných veciach, ale boli rady, že sa zas mohli ponoriť do svojho sveta pod hladinou.

Malá morská panna trávila mnoho nocí tým, že stála pri okne a snívala, pozerala sa, ako sa rybky hrajú, až konečne prišla na rad aj ona.

Slnko práve zapadalo, keď sa vynorila z vody. Prvé, čo zbadala, bola veľká, nádherná loď a za jej oknami videla mnoho slávnostne oblečených ľudí. Najkrajší však bol mladý princ, od ktorého nemohla odtrhnúť zrak. Zatiaľ čo pozorovala spoločnosť, prihnala sa búrka, vlny sa dvíhali ako veľké čierne hory a loď sa začala potápať. Malá morská panna sa najskôr radovala, pretože si myslela, že princ teraz zostúpi k nej dole. Zrazu ju napadlo, že ľudia nemôžu žiť pod vodou. Rýchlo plávala k princovi a nemyslela na to, že trosky lode by ju mohli rozgniaviť. Chytila ho, držala mu hlavu nad vodou a nechala sa vlnami unášať k brehu.

Ráno prišla na miesto, kde ležal princ, mladá dievčina a zavolala pomoc. Princ sa prebral a na všetkých sa usmial, najmä na krásnu dievčinu. Na ňu, na malú morskú pannu sa ani neusmial, nevedel ani, že to ona ho zachránila. Panna sa ponorila späť k zámku svojho otca, ale od toho dňa bola ešte tichšia a o svojich zážitkoch nikomu nerozprávala.

Jej túžba po svete ľudí však bola stále silnejšia, stále viac milovala ľudí. Toľko toho chcela vedieť o ich svete, ale sestry jej nedokázali odpovedať. Tak sa pýtala babičky, ktorá dobre poznala svet ľudí. Od nej sa dozvedela, že ony, morské bytosti, sa dožívajú tristo rokov, ale potom sa premenia na morskú penu, pretože nemajú nesmrteľnú dušu. Ľudia naopak, majú dušu, ktorá žije večne, ale až potom, keď sa ich telo stane zemou.

Od tých čias bola morská panna naplnená pálčivou túžbou, aby sa stala ľudskou bytosťou. Od svojej babičky sa dozvedela, že nesmrteľnú dušu by mohla získať iba vtedy, keby ju nejaký človek ľúbil viac, než svoju matku a svojho otca a keby si ju zobral za ženu. To sa však nikdy nemôže prihodiť, pretože morské panny majú namiesto nôh rybí chvost. Malá morská panna premohla strach a vydala sa k obávanej čarodejnici. Dúfala, že jej pomôže. Cestou musela prekonať mnohé nástrahy, ale nakoniec priplávala k jej domu, ktorý stál v teplom bublajúcom bahne.

Čarodejnica ju privítala s posmechom. Už vedela, čo malá morská panna chce a povedala jej, že prianie jej môže splniť. Sama sa tým však vrhne do nešťastia, totiž, aby získala ľudské nohy, bude musieť vytrpieť veľké bolesti, ktoré neprestanú, aj keď už nebude mať rybí chvost. Malá morská panna so všetkým súhlasila a zobrala na seba nebezpečenstvo, že keby si ju princ nezobral za ženu, v deň jeho svadby s inou dievčinou, by sa premenila na morskú penu.

Ako odmenu za túto službu požadovala čarodejnica jej nádherný hlas. A bez okolkov jej vyrezala jazyk. Teraz bola malá morská panna nemá. Vynorila sa blízko princovho zámku, vypila zázračný nápoj a pocítila, akoby ňou prenikalo tisíc mečov. Ležala na zemi ako mŕtva. Keď sa nasledujúceho rána prebudila, stál pred ňou princ. Spýtal sa jej, kto je a odkiaľ prišla. Ale ona sa na neho iba smutno pozerala, lebo nemohla hovoriť. Princ ju zobral so sebou do zámku, dostala prekrásne šaty a smela ho všade sprevádzať. Všetci boli očarovaní jej krásou a ona pre princa tancovala, kedykoľvek chcel, aj napriek tomu, že pri každom kroku ju boleli nohy, akoby kráčala po ostrých nožoch. Princ ju mal deň čo deň radšej, ale ľúbil ju asi tak, ako ľúbime milé dieťa a nazýval ju svojou malou najdúškou.

Prišiel čas, kedy sa musel princ oženiť, aj nevestu mu už vybrali. Tu povedal malej morskej panne, že sa s tou určenou dievčinou neožení, lebo miluje inú, tú, ktorú uvidel ako prvú, keď ho more vyplavilo po stroskotaní jeho lode. Malú morskú pannu naplnil hlboký smútok, ale nevedela a nemohla princovi povedať, že to ona ho zachránila a že ho chce milovať, starať sa o neho, obetovať mu svoj život.

Konečne sa princ vybral za svojou vyvolenou a malá morská panna ho aj na tejto ceste sprevádzala. Keď priplávali do cieľa a princezná sa objavila, bola aj malá morská panna dojatá jej krásou. Princ však povedal:

„Ty si tá, ktorá ma zachránila, keď som ležal na brehu ako mŕtvy."

Začala sa pripravovať svadba a malá morská panna sa smiala a tancovala na počesť budúcich manželov, hoci vedela, že ráno sa premení na morskú penu.

Keď vyšlo slnko, vrhla sa z lode dole a cítila, ako sa jej telo rozpúšťa na penu. Nepozorovala však, že umiera. Videla žiariace slnko a nad ňou sa vznášali stovky nádherných priehľadných bytostí, ktoré jej povedali, že teraz je u dcér vzduchu, ktoré síce rovnako nemajú nesmrteľnú dušu, ale môžu si ju samé vytvoriť dobrými skutkami. Potom po tristo rokoch bude môcť vojsť do kráľovstva božieho.

